

som Regel ikke fundet Sted. I de Tilfælde, hvor Manden ikke allerede maatte være død, vil han endvidere som Regel ogsaa fremtidig i en Aarrække være afskaaret fra at samle med Hustruen. Det maa anses for urimeligt, at Kvinder af denne Art skulde nyde godt af en Regel som § 3. Endvidere har Tysklands Nederlag medført, at tyske Statsborgere i meget vidt Omfang søger at slippe for deres hidtidige Statsborgerret og den dermed følgende, under de nuværende Forhold lidet attraaværdige Stilling over for fremmede Magter, og det hvad enten de har Ophold i Tyskland eller andetsteds. Dette gælder bl. a. herværende tyske Flygtninge, der for Størstedelen er Kvinder, og hvoraf mange søger at bevæge danske Mænd til at indgaa Ægteskab med sig for derved at slippe ud af Flygtningeforlæggningerne og opnaa Ligeret med Landets egne Borgere. De Hæmninger, som under normale Forhold vil afholde en Kvinde fra at indgaa Ægteskab alene af Hensyn til Mandens Statsborgerforhold, foreligger næppe i disse Tilfælde.

Imidlertid maa det erkendes, at det selv under de nuværende Forhold vil være urimeligt helt at udelukke tyske Børn og tyske Kvinder fra at erhverve dansk Indfødsret, naar de opfylder de Betingelser, der efter 1925-Lovens normale Regler medfører Erhvervelse af dansk Indfødsret. Mange af dem vil staa i et særdeles nært Forhold til Danmark, f. Eks. Medlemmer af det danske Mindretal Syd for Grænsen, tidligere danske Statsborgere o. s. v.

Ogsaa om mange andre gælder det, at der ikke af de foran anførte Grunde er tilstrækkelig Anledning til at stille dem anderledes end andre Udlændinge; dette vil saaledes være Tilfældet med de Personer, som i sin Tid af politiske eller racemæssige Grunde har maattet forlade Tyskland, og som i Reglen ikke har opretholdt nogen særlig Forbindelse med Tyskland. Derudover synes ogsaa andre Personer, hvis Forhold her i Landet, især under Besættelsestiden, ikke giver nogen Anledning til at betragte dem som uønskværdige, at have et Krav paa ikke at blive stillet anderledes end Udlændinge i Almindelighed.

En Sondring mellem de Personer, der kan og bør være danske, og dem, der ikke kan findes egnede hertil, kan hidføres ad to Veje. Man kunde saaledes opretholde den gældende Lovgivning og indføre en særlig Adgang til at frakende Indfødsretten. Medens denne Vej kan være farbar paa andre Omraader, maa det erkendes, at den ikke er anvendelig ved 1925-Lovens §§ 2 og 3,

hvor det drejer sig om automatisk Erhvervelse af dansk Indfødsret, hvorfor Myndighederne intet Kendskab har til de enkelte Tilfælde. Statens Organer er derfor ude af Stand til selv at fremkalde en Afgørelse af den enkelte Persons Forhold. Eksempelvis nævnes, at Ægteskaber kan være indgaaet i Udlandet.

Det synes derfor paakrævet at gaa den anden Vej, hvorved man sætter de almindelige Regler ud af Kraft, saaledes at den enkelte selv maa henvende sig til Myndighederne for at faa sine Forhold prøvet. Afgørelsen i den enkelte Sag maa bero paa et konkret Skøn og kan derfor ikke uden at komme i Strid med Grundsætningen i Grundlovens § 50 henlægges til andre Organer end Lovgivningsmagten. Det vil saaledes ikke være muligt paa Forhaand at undtage Emigranter og andre Persongrupper, idet Anerkendelsen som Emigrant, f. Eks. ved de samvirkende danske Emigranthjælpekomiteer, til syvende og sidst maa afhænge af en Bedømmelse af individuelle Forhold, som efter den anførte Grundsætning i Grundloven maa være forbeholdt Lovgivningens Organer.

Efter Regeringens Opfattelse maa det imidlertid være en Forudsætning for Forslagets Gennemførelse, at de Afgørelser, der fremtidig skal træffes i Sager af den heromhandlede Art, ikke træffes efter de samme Synspunkter og Regler som ved almindelige Naturalisationsansøgninger. Forslaget tilsigter ikke at skabe en Mulighed for, at man i Almindelighed kunde stille særlige Fordringer til de paagældende Personers Egnethed til at blive danske Statsborgere, men alene at undgaa, at Personer, der ud fra nationale Sikkerhedshensyn og lignende maa anses for uegnede til at være danske, kommer ind under Reglerne om automatisk Erhvervelse af Indfødsret. Eksempelvis bør almindelige borgerlige Forbrydelser og oppebaarne Understøttelser fra det offentlige være uden Betydning for de paagældende Sagers Afgørelse.

Øvrigt henvises til Bemærkningerne til de enkelte Paragraffer.

Til § 1.

Da de Personer, som allerede er fyldt 19 Aar inden Lovens Ikrafttræden og følgende efter Reglen i 1925-Lovens § 2 havde erhvervet dansk Indfødsret, ikke har mistet deres tyske Statsborgerret som Følge af denne uansøgte Erhvervelse, jfr. tysk Lov af 22. Juli 1913, vil de ikke som Følge af Forslagets Regel blive statsløse.